

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาและการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง “สถาบันการศึกษากับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ” ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลอย่างเป็นระบบจากแบบสอบถาม จำนวน 300 ชุด การสัมภาษณ์นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมต่าง ๆ จำนวน 10 คน ศึกษาประชากรกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับประโยควิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตพระนครเหนือ และวิทยาเขตนนทบุรี สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม ได้แก่ สาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาช่างกลโรงงาน สาขาวิชาช่างไฟฟ้า สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ โดยผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลและจำแนกผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างจากการตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 การพรรณนาเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปกับระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ
- ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยหรือองค์ประกอบของสถาบันการศึกษาในด้านความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร การปลูกฝังจริยธรรม และประสิทธิภาพในการลงโทษ ที่มีผลต่อระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ โดยใช้สถิติ ค่า Mean (\bar{X}) และ Standard Deviation (SD) ในการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย และหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาในหัวข้อสถาบันการศึกษากับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างจากการตอบแบบสอบถาม

1.1 สาขาวิชาที่ศึกษา

ตารางที่ 6 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ช่างยนต์	106	35.3
ช่างกลโรงงาน	63	21.0
ช่างไฟฟ้า	71	23.7
ช่างอิเล็กทรอนิกส์	60	20.0
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 6 พบว่า จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง 300 คน จำแนกเป็นสาขาวิชาที่ศึกษาอยู่ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ สาขาวิชาช่างยนต์จำนวน 106 คน (ร้อยละ 35.3) สาขาวิชาช่างกลโรงงาน จำนวน 63 คน (ร้อยละ 21.0) สาขาวิชาช่างไฟฟ้าจำนวน 71 คน (ร้อยละ 23.7) และสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 60 คน (ร้อยละ 20.0)

1.2 ผลการเรียนรู้

ตารางที่ 7 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ผลการเรียน

ผลการเรียน	จำนวน	ร้อยละ
1.50 - 2.00	25	8.3
2.01 - 2.50	118	39.3
2.51 - 3.00	105	35.0
3.00 ขึ้นไป	52	17.3
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตพระนครเหนือ และวิทยาเขตนนทบุรี สาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาช่างกลโรงงาน สาขาวิชาช่างไฟฟ้า และสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ปรากฏว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน มีผลการเรียนกระจายตั้งแต่ เกรดเฉลี่ย 1.50-3.00 ขึ้นไป โดยค่าเฉลี่ยผลการเรียนของประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ที่เกรดเฉลี่ย 2.01-3.00

1.3 ผู้ประกอบการเลี้ยงดู

ตารางที่ 8 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ผู้ประกอบการเลี้ยงดูนักศึกษา

ผู้ประกอบการเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
บิดา มารดา	227	75.7
บิดา	10	3.3
มารดา	29	13.0
อื่น ๆ	24	8.0
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 8 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดา จำนวน 227 คน (ร้อยละ 75.7) ส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีผู้ประกอบการเลี้ยงดูเป็นบิดา จำนวน 10 คน (ร้อยละ 3.3) มารดา จำนวน 29 คน (ร้อยละ 13.0) และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีผู้ประกอบการเลี้ยงดูเป็นคนอื่น ๆ เช่น ปู่ ป้า น้า อา และพี่ จำนวน 24 คน (ร้อยละ 8.0)

1.4 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

ตารางที่ 9 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
สถานภาพสมรสของบิดามารดา

สถานภาพสมรสของบิดามารดา	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ด้วยกัน	240	80.0
แยกกันอยู่	36	12.0
ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถึงแก่กรรม ถึงแก่กรรมทั้งคู่	24	8.0
	-	-
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 9 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน
จำนวน 240 คน (ร้อยละ 80.0) ส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่มี
จำนวน 36 คน (ร้อยละ 12.0) ประชากรตัวอย่างที่บิดาหรือมารดาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถึงแก่กรรม
ไปแล้วมีจำนวน 24 คน (ร้อยละ 8.0) เท่านั้น

1.5 อาชีพของบิดา

ตารางที่ 10 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพของบิดา

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย	59	19.7
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	64	21.3
พนักงานบริษัทหรือห้างร้าน	24	8.0
รับจ้าง/ทำงานอิสระ	100	33.0
อยู่บ้านเฉย ๆ	7	2.3
อื่น ๆ	46	15.3
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 10 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบิดาประกอบอาชีพรับจ้างหรือทำงานอิสระสูงสุด จำนวน 100 คน (ร้อยละ 33.0) มีบิดาประกอบอาชีพค้าขาย จำนวน 59 คน (ร้อยละ 19.7) มีบิดารับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ จำนวน 64 คน (ร้อยละ 21.3) เป็นพนักงานบริษัทหรือห้างร้าน จำนวน 24 คน (ร้อยละ 8.0) มีบิดาไม่ได้ทำงาน (อยู่บ้านเฉย ๆ) จำนวน 7 คน (ร้อยละ 2.3) และกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีบิดาประกอบอาชีพอื่นๆ เช่น เกษตรกรรม, งานบริการ จำนวน 46 คน (ร้อยละ 15.3)

1.6 อาชีพของมารดา

ตารางที่ 11 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพของมารดา

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย	83	27.7
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	40	13.3
พนักงานบริษัทหรือห้างร้าน	17	5.7
รับจ้าง/ทำงานอิสระ	77	25.7
อยู่บ้านเฉย ๆ	51	17.0
อื่น ๆ	32	10.7
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 11 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีมารดาประกอบอาชีพค้าขายสูงสุด จำนวน 83 คน (ร้อยละ 27.7) มีมารดาประกอบอาชีพรับจ้างทำงานอิสระจำนวน 77 คน (ร้อยละ 25.7) มารดาเป็นแม่บ้าน จำนวน 51 คน (ร้อยละ 17.0) มีมารดารับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ จำนวน 40 คน (ร้อยละ 13.3) มีมารดาทำงานบริษัทหรือห้างร้าน จำนวน 17 คน (ร้อยละ 5.7) และกลุ่มตัวอย่างที่เหลือมีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกรกรรม งานบริการ จำนวน 32 คน (ร้อยละ 10.7)

1.7 ภูมิสำเนาเดิม

ตารางที่ 12 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ภูมิสำเนาเดิม

ภูมิสำเนาเดิม	จำนวน	ร้อยละ
กรุงเทพฯ / เขตปริมณฑล	100	33.3
ต่างจังหวัด	200	66.7
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 12 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภูมิสำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัด จำนวน 200 คน (ร้อยละ 66.7) และมีภูมิสำเนาเดิมอยู่ในกรุงเทพฯ หรือเขตปริมณฑล จำนวน 100 คน (ร้อยละ 33.3)

1.8 ที่พักอาศัยของนักศึกษา

ตารางที่ 13 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามที่พักอาศัยปัจจุบันของนักศึกษา

ที่พักอาศัย	จำนวน	ร้อยละ
บิดา / มารดา	95	31.7
ญาติพี่น้อง	51	17.0
อยู่หอพัก / อยู่กับเพื่อน	136	45.3
อื่น ๆ	18	6.0
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 13 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่หอพัก หรืออยู่กับเพื่อน ๆ จำนวน 136 คน (ร้อยละ 45.3) พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา จำนวน 95 คน (ร้อยละ 31.7) อยู่กับญาติพี่น้อง จำนวน 51 คน (ร้อยละ 17.0) และพักอาศัยอยู่กับภรรยา พระ จำนวน 18 คน (ร้อยละ 6.0)

1.9 เหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ

ตารางที่ 14 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ

เหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ใจรัก	190	35.7
ตามใจบิดา มารดา	33	6.2
ไม่รู้จะเรียนอะไร	39	7.3
หางานทำได้ง่าย	199	37.4
เพื่อน ๆ ชักชวน	39	7.3
อื่น ๆ	31	5.8
รวม	531	100.0

หมายเหตุ: คำถามข้อนี้ประชากรกลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 14 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเหตุผลในการตัดสินใจศึกษาต่อสายอาชีพคือ หางานทำได้ง่าย จำนวน 199 คน (ร้อยละ 37.4) ใจรัก จำนวน 190 คน (ร้อยละ 35.7) และเพื่อน ๆ ชักชวน 39 คน (ร้อยละ 7.3) ไม่รู้จะเรียนอะไร จำนวน 39 คน (ร้อยละ 7.3) ตามใจบิดามารดา จำนวน 33 คน (ร้อยละ 6.2) อื่น ๆ เช่น เรียนง่าย เรียนสบาย จำนวน 31 คน (ร้อยละ 5.8)

ตารางที่ 15 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละประเภทการทำผิด

ประเภทการกระทำผิด	ระดับการกระทำผิด	
	ไม่เคย	เคย
การแต่งกายผิดระเบียบ	108 (36%)	192 (63.9%)
การไว้ทรงผมผิดระเบียบ	148 (49.3%)	152 (50.7%)
สูบบุหรี่	212 (70.7%)	88 (29.5%)
หลบหนีเรียน	102 (34.0%)	198 (66%)
ดื่มสุราหรือของมีนเมา	139 (46.3%)	161 (53.6%)
ก่อการวิวาท หรือมีเรื่องชกต่อย	266 (88.7%)	3 (11.4%)
ทำลายสมบัติของโรงเรียน หรือสาธารณสมบัติ	271 (90.3%)	29 (9.7%)
สูบกัญชา หรือยาเสพติด	292 (97.3%)	8 (2.7%)
เล่นการพนัน	210 (70.0%)	90 (30%)
มีอาวุธ วัตถุที่ทดแทนอาวุธ	272 (90.7%)	28 (9.3%)

จากตารางที่ 15 พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับสูบกัญชาหรือยาเสพติด จำนวน 292 คน (ร้อยละ 97.3) รองลงมาคือ ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับมีอาวุธ วัตถุที่ทดแทนอาวุธ จำนวน 272 คน (ร้อยละ 90.7) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการทำลายสมบัติของโรงเรียนหรือสาธารณสมบัติ จำนวน 271 คน (ร้อยละ 90.3) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการวิวาท หรือมีเรื่องชกต่อย จำนวน 266 คน (ร้อยละ 88.7) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ จำนวน 212 คน (ร้อยละ 70.7) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการเล่นการพนัน จำนวน 210 คน (ร้อยละ 70.0) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับไว้ทรงผมผิดระเบียบ จำนวน 148 คน (ร้อยละ 49.3) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการดื่มสุรา หรือของมีนเมา จำนวน 139 คน (ร้อยละ 46.3) ไม่เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการแต่งกายผิดระเบียบ จำนวน 108 คน (ร้อยละ 36) และไม่เคยกระทำผิดระดับต่ำที่สุดคือ การหลบหนีเรียน จำนวน 102 คน (ร้อยละ

34.0) และพบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่เคยกระทำผิด เกี่ยวกับหลบหนีเรียน จำนวน 198 คน (66%) รองลงมาคือ เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการไว้ทรงผมผิดระเบียบ จำนวน 192 คน (63.9%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับดื่มสุราหรือของมีเมา จำนวน 161 คน (53.6%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับการไว้ทรงผมผิดระเบียบ จำนวน 152 คน (50.7%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับเล่นการพนัน จำนวน 90 คน (30%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับสูบบุหรี่ จำนวน 88 คน (29.5%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับก่อการวิวาทหรือมีเรื่องชกต่อย จำนวน 34 คน (11.4%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับทำลายสมบัติของโรงเรียนหรือสาธารณสมบัติ จำนวน 29 คน (9.7%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับมีอาวุธ วัตถุที่ทดแทนอาวุธ จำนวน 28 คน (9.3%) เคยกระทำผิดเกี่ยวกับสูบบุหรี่ หรือยาเสพติด จำนวน 8 คน (2.7%)

ตอนที่ 2 การพรรณนาเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปกับระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ

ในส่วนนี้จะเป็นการวิเคราะห์โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ (Cross-tab table) เพื่อพรรณนาเปรียบเทียบระหว่างระดับการยับยั้งการกระทำผิด กับข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สาขาวิชาที่ศึกษา ผลการเรียน ผู้ปกครองเลี้ยงดู สถานภาพสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา ภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษา เหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 16 ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการยับยั้ง

ระดับการยับยั้งการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำ	4	1.3
กลาง	30	10.0
สูง	266	88.7
รวม	300	100.0

จากตารางที่ 16 พบว่า ระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง มีจำนวน 266 คน (ร้อยละ 88.7) รองลงมาคือ มีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง มีจำนวน 30 คน (ร้อยละ 10.0) ส่วนกลุ่มที่มีระดับการยับยั้งในระดับต่ำมีเพียง จำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.3)

ตารางที่ 17 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาที่ศึกษากับระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ

สาขาวิชา ที่ศึกษา	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ช่างยนต์	96	(90.6)	8	(7.5)	2	(1.9)	106	(100.0)
ช่างกลโรงงาน	58	(92.1)	5	(7.9)	-		63	(100.0)
ช่างไฟฟ้า	61	(85.9)	10	(14.1)	-		71	(100.0)
อิเล็กทรอนิกส์	51	(85.0)	7	(11.7)	2	(3.3)	60	(100.0)

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นถึงสาขาวิชาที่ศึกษาของนักศึกษาในระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่า ระดับการยับยั้งการกระทำผิดระดับสูงนั้น ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชาช่างกลโรงงาน สาขาวิชาช่างยนต์ (ร้อยละ 92.1 และ ร้อยละ 90.6 ตามลำดับ) จะยับยั้งการกระทำผิดได้ในระดับสูง รองลงมาคือ สาขาวิชาช่างไฟฟ้า (ร้อยละ 85.9) สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 85.0) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดระดับปานกลาง พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชาไฟฟ้า (ร้อยละ 14.1) จะยับยั้งการกระทำผิดได้ในระดับสูง รองลงมาคือ สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 11.7) สาขาวิชาช่างกลโรงงาน (ร้อยละ 7.9) และสาขาวิชาช่างยนต์ (ร้อยละ 7.5)

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดระดับต่ำพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ (ร้อยละ 3.3) จะยับยั้งการกระทำผิดได้ในระดับสูงกว่าสาขาวิชาช่างยนต์ (ร้อยละ 1.9)

ตารางที่ 18 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด
ของนักศึกษาอาชีวะ

ผลการเรียน	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.50-2.00	19	(76.0)	5	(20.0)	1	(4.0)	25	(100.0)
2.01-2.50	101	(85.6)	14	(11.9)	3	(2.5)	118	(100.0)
2.50-3.00	98	(93.3)	7	(6.7)	-		105	(100.0)
3.00 ขึ้นไป	48	(92.3)	4	7.7)	-		52	(100.0)

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นถึงผลการเรียนของนักศึกษาอาชีวะกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลการเรียนระหว่าง 2.50-3.00 และ 3.00 ขึ้นไป (ร้อยละ 93.3 และร้อยละ 92.3 ตามลำดับ) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือระดับผลการเรียนระหว่าง 2.01-2.50 (ร้อยละ 85.6) และระดับผลการเรียนระหว่าง 1.50-2.00 (ร้อยละ 76.0) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดปานกลาง พบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลการเรียนระหว่าง 1.50-2.00 จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง (ร้อยละ 20.0) รองลงมาคือ ระดับผลการเรียนระหว่าง 2.01-2.50 (ร้อยละ 11.9) ระดับผลการเรียนระหว่าง 3.00 ขึ้นไป (ร้อยละ 7.7) และระดับผลการเรียนระหว่าง 2.50-3.00 (ร้อยละ 6.7) ตามลำดับ

ในส่วนระดับการยับยั้งในระดับต่ำ พบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลการเรียนระหว่าง 1.50-2.00 จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง (ร้อยละ 4.0) รองลงมาคือระดับผลการเรียนระหว่าง 2.01-2.50 (ร้อยละ 2.5)

ตารางที่ 19 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองเฉลี่ยดูกับระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ

ผู้ปกครอง เฉลี่ยดู	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บิดา มารดา	205	(90.3)	20	(8.8)	2	(9.0)	227	(100.0)
บิดา	10	(100.0)	-	-	-	-	10	(100.0)
มารดา	30	(76.0)	8	(20.5)	1	(2.6)	39	(100.0)
อื่น ๆ	21	(87.5)	2	(8.3)	1	(4.2)	24	(100.0)

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นถึงผู้ปกครองเฉลี่ยดูของนักศึกษาอาชีวะกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่บิดาเป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 90.3) ผู้อื่น ๆ ซึ่งได้แก่ ปู่ ป้า น้า อา พี่ เป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 87.5) และมารดาเป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 76.0) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มารดาเป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 20.5) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ บิดามารดาเป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 8.8) ผู้อื่น ๆ ซึ่งได้แก่ ปู่ ป้า น้า อา พี่ เป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 8.3) ตามลำดับ

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดาเป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 9.0) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ผู้อื่น ๆ ซึ่งได้แก่ ปู่ ป้า น้า อา พี่ เป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 4.2) และมารดาเป็นผู้ปกครองเฉลี่ยดู (ร้อยละ 2.6) ตามลำดับ

ตารางที่ 20 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสของบิดามารดากับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

สถานภาพสมรส	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ด้วยกัน	215	(89.6)	22	(9.2)	3	(1.3)	240	(100.0)
แยกกันอยู่	33	(91.7)	2	(5.6)	1	(2.8)	36	(100.0)
ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถึงแก่กรรม	18	(75.0)	6	(25.0)	-	-	24	(100.0)

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นถึงสถานภาพสมรสของบิดามารดากับระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่สถานภาพสมรสของบิดามารดาแยกกันอยู่ (ร้อยละ 91.5) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงที่สุด รองลงมาคือ สถานภาพของบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 89.6) และสถานภาพสมรสที่บิดามารดาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถึงแก่กรรม (ร้อยละ 75.0) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสที่บิดามารดาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดถึงแก่กรรม (ร้อยละ 25.0) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงที่สุด รองลงมาคือ สถานภาพสมรสของบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 9.2) และสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แยกกันอยู่ (ร้อยละ 5.6) ตามลำดับ

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่สถานภาพสมรสของบิดามารดาแยกกันอยู่ (ร้อยละ 2.8) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงกว่า ผู้ที่สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 1.3)

ตารางที่ 21 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดากับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

อาชีพบิดา	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย	51	(86.4)	6	(10.2)	2	(3.4)	59	(100.0)
รับราชการ	56	(87.5)	7	(10.9)	1	(1.6)	64	(100.0)
รัฐวิสาหกิจ								
พนักงาน - ห้างร้าน	22	(91.7)	2	(8.3)	-	-	24	(100.0)
รับจ้าง - ทำงานอิสระ	92	(92.0)	8	(8.0)	-	-	100	(100.0)
อยู่บ้าน	5	(71.4)	2	(28.6)	-	-	7	(100.0)
อื่น ๆ	40	(87.0)	5	(10.9)	1	(2.2)	46	(100.0)

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นถึงอาชีพบิดากับระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่บิดามีอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 92.0) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ บิดามีอาชีพพนักงานห้างร้าน (ร้อยละ 91.7) บิดามีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 87.5) บิดามีอาชีพอื่น ๆ (ร้อยละ 87.0) บิดามีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 86.4) และบิดาอยู่บ้าน (ร้อยละ 71.4) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่บิดาอยู่บ้าน (ร้อยละ 28.6) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ บิดามีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และบิดามีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ ครู (ร้อยละ 10.9) บิดามีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 10.2) บิดามีอาชีพพนักงานห้างร้าน (ร้อยละ 8.3) บิดามีอาชีพรับจ้าง (ร้อยละ 8.0) ตามลำดับ

ในส่วนสำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ บิดามีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 3.4) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ บิดามีอาชีพอื่นๆ ได้แก่ ครู (ร้อยละ 2.2) และบิดามีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 1.6)

ตารางที่ 22 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของมารดากับระดับการยับยั้ง
การกระทำผิด

อาชีพมารดา	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ค้าขาย	24	(89.2)	7	(8.4)	2	(2.5)	83	(100.0)
รับราชการ	30	(75.0)	9	(22.5)	1	(2.5)	40	(100.0)
รัฐวิสาหกิจ								
พนักงาน - ห้างร้าน	16	(94.1)	1	(5.9)	-		17	(100.0)
รับจ้าง - ทำงานอิสระ	71	(92.2)	5	(6.5)	1	(1.3)	77	(100.0)
อยู่บ้าน	45	(88.2)	6	(11.8)	-		51	(100.0)
อื่น ๆ	30	(93.8)	2	(6.3)	-		32	(100.0)

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นถึงอาชีพมารดาที่ระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีอาชีพพนักงานร้านค้า (ร้อยละ 94.1) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ มารดาที่มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ ทำงานส่วนตัว (ร้อยละ 93.3) มารดาที่มีอาชีพรับจ้าง ทำงานอิสระ (ร้อยละ 92.2) มารดาที่มีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 89.2) มารดาที่อยู่บ้าน (ร้อยละ 88.2) และมารดาที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 75.0) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 22.5) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ มารดาอยู่บ้าน (ร้อยละ 11.8) มารดามีอาชีพค้าขาย (ร้อยละ 8.4) มารดามีอาชีพรับจ้าง/ทำงานอิสระ (ร้อยละ 6.5) มารดามีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ ทำงานส่วนตัว (ร้อยละ 6.3) มารดามีอาชีพพนักงานห้างร้าน (ร้อยละ 5.9) ตามลำดับ

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มารดามีอาชีพค้าขาย รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 2.5) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดได้ในระดับสูงกว่ามารดามีอาชีพรับจ้าง/ทำงานอิสระ (ร้อยละ 1.3)

ตารางที่ 23 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลำเนาเดิมของนักศึกษากับการยับยั้งการกระทำผิด

ภูมิลำเนา	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
กรุงเทพฯ / ปริมณฑล	90	(90.0)	8	(8.0)	2	(2.0)	100	(100.0)
ต่างจังหวัด	176	(88.0)	22	(11.0)	2	(1.0)	200	(100.0)

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นถึงภูมิลำเนาของนักศึกษาอาชีวะกับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ/ปริมณฑล (ร้อยละ 90.0) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงกว่าผู้มีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด (ร้อยละ 88.0)

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด (ร้อยละ 11.0) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงกว่าผู้มีภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ/ปริมณฑล (ร้อยละ 8.0)

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาในกรุงเทพฯ/ปริมณฑล (ร้อยละ 2.0) จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงกว่าผู้มีภูมิลำเนาในต่างจังหวัด (ร้อยละ 1.0)

ตารางที่ 24 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างที่พักอาศัยของนักศึกษากับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

ที่พักอาศัยของนักศึกษา	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บิดา มารดา	87	(91.6)	7	(7.4)	1	(1.1)	95	(100.0)
ญาติพี่น้อง	44	(86.3)	6	(11.8)	1	(2.0)	51	(100.0)
อยู่หอพัก / อยู่กับเพื่อน	119	(87.5)	15	(11.0)	2	(1.5)	136	(100.0)
อื่น ๆ	16	(88.9)	2	(11.1)	-		18	(100.0)

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นถึงที่พักอาศัยของนักศึกษากับระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษา เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา (ร้อยละ 91.6) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ที่พักอาศัยอยู่กับผู้อื่น ได้แก่ พระ ภรรยา (ร้อยละ 88.9) ที่พักอาศัยอยู่หอพัก/อยู่กับเพื่อน (ร้อยละ 87.5) และที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ร้อยละ 86.3) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ร้อยละ 11.8) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ที่พักอาศัยอยู่กับผู้อื่น ได้แก่ พระ ภรรยา (ร้อยละ 11.1) ที่พักอาศัยอยู่หอพัก/อยู่กับเพื่อน (ร้อยละ 11.0) และที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 7.4) ตามลำดับ

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง (ร้อยละ 2.0) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ที่พักอาศัยอยู่หอพัก/อยู่กับเพื่อน (ร้อยละ 1.5) และที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 1.1) ตามลำดับ

ตารางที่ 25 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพของนักศึกษา
กับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

เหตุผลใน การศึกษาต่อ สายอาชีพ	ระดับการยับยั้งการกระทำผิด						รวม	
	สูง		กลาง		ต่ำ			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ใจรัก	169	(36.5)	18	(29.5)	3	(42.9)	190	(100.0)
ตามใจ บิดา มารดา	29	(5.8)	5	(8.2)	1	(14.3)	33	(100.0)
ไม่รู้อะไร จะเรียน	28	(6.0)	10	(16.4)	1	(14.3)	39	(100.0)
ทำงานทำง่าย	178	(38.4)	20	(32.3)	1	(14.3)	199	(100.0)
เพื่อนชักชวน	33	(7.1)	5	(8.2)	1	(14.3)	39	(100.0)
อื่น ๆ	28	(6.0)	3	(4.9)	-		31	(100.0)

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นถึงเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพของนักศึกษา กับระดับการยับยั้งการกระทำผิด เมื่อเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่าระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ เพราะทำงานทำได้ง่าย (ร้อยละ 38.4) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ใจรัก (ร้อยละ 36.5) เพื่อนชักชวน (ร้อยละ 7.1) เหตุผลอื่น ๆ ได้แก่ เรียนง่าย, ไม่รู้อะไรจะเรียนอะไร (ร้อยละ 6.0) ตามใจบิดามารดา (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ

สำหรับระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ เพราะทำงานทำได้ง่าย (ร้อยละ 32.3) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ใจรัก (ร้อยละ 29.5) ไม่รู้อะไรจะเรียนอะไร (ร้อยละ 16.4) ตามใจบิดามารดาและเพื่อนชักชวน (ร้อยละ 8.2) เหตุผลอื่น ๆ ได้แก่ เรียนง่าย (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ

ในส่วนระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับต่ำ ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ เพราะใจรัก (ร้อยละ 42.9) จะมีระดับการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง รองลงมาคือ ตามใจบิดา ไม่รู้จะเรียนอะไร หางานทำได้ง่าย เพื่อนชักชวน (ร้อยละ 14.3)

จากการเปรียบเทียบค่าร้อยละพบว่า เหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ เพราะหางานทำได้ง่าย จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง และเหตุผลในการศึกษาต่อสายอาชีพ เพราะใจรัก จะมีการยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงเช่นกัน

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยหรือองค์ประกอบของสถาบันการศึกษาในด้านความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร การปลูกฝังจริยธรรม และประสิทธิภาพในการลงโทษ ที่มีผลต่อระดับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาอาชีวะ โดยใช้สถิติค่า Mean (\bar{X}) และ Standard Deviation (SD) ในการวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยและหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.1 ความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา

ตารางที่ 26 ตารางแสดงค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) จำนวน 300 คน

ระดับความผูกพัน	ร้อยละ
สูง	45.7
กลาง	52.7
ต่ำ	1.7

จากตารางที่ 26 ระดับความผูกพัน วัดจากความรู้สึกต่อความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา)

ผลการศึกษา ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 52.7 เห็นว่า ความผูกพันที่ตนมีต่อครูอยู่ในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 45.7 เห็นว่าความผูกพันที่ตนมีต่อครูอยู่ในระดับสูง และประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.7 เห็นว่า ความผูกพันที่ตนมีต่อครูอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 27 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา)

ข้อความ (ข้อความเชิงบวก = n_1 , ข้อความเชิงลบ = n_2)	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน(SD)
1. เมื่อท่านทำความผิด ครูของท่านไม่เคยว่ากล่าวตัก เตือนเลยสักครั้งเดียว (n_2)	3.987	.838
2. ในช่วงที่ผ่านมา อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านดูแลเอาใจใส่ ในการเรียน, ความประพฤติของท่านสม่ำเสมอ(n_1)	3.733	.807
3. ไม่ว่าท่านจะทำผิดอะไรก็ตาม ครูอาจารย์มักใช้คำพูดที่ สุภาพในการว่ากล่าวตักเตือนท่าน(n_1)	3.457	1.002
4. คำพูดของครู ช่างเป็นกำลังใจให้กับท่านบ่อยครั้ง(n_1)	3.630	.854
5. ครู อาจารย์ภายในแผนกไม่มีเวลาสำหรับในการอบรม สั่งสอนในด้านความประพฤติ(n_2)	3.420	.980
6. ครู อาจารย์มีส่วนทำให้ นักศึกษาประพฤติไม่ดี สร้าง ความเจ็บช้ำน้ำใจให้ นักศึกษามากพอควร(n_2)	3.183	1.255
7. ครู อาจารย์ของท่านทำให้ท่านเบื่อหน่ายต่อการ เรียน(n_2)	3.123	1.080
8. ครู อาจารย์ ของท่านรับผิดชอบหน้าที่ในการเรียน อย่างดี(n_1)	3.750	.802
9. ครู อาจารย์ ของท่านสอนเนื้อหาที่มีสาระน่าสนใจและ ทันสมัยอยู่เสมอ(n_1)	3.733	.764
10.ครู อาจารย์ ของท่านมีความรู้ความสามารถไม่เพียง พอในเรื่องที่จะสอน(n_2)	3.667	.919
รวม	3.568	.496

จากตารางที่ 27 ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) วัดได้จากข้อความที่แสดง
ความรู้สึกต่อความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) จำนวน 10 ข้อความ ข้อความเชิงลบ* 5
ข้อความและข้อความเชิงบวก* 5 ข้อความ สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนระดับความคิดเห็น
แบ่งได้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย เชิงบวก (n_1)	การแปลความหมาย เชิงลบ (n_2)
1.00 - 1.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.80 - 2.60	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
2.60 - 3.40	ไม่แน่ใจ	ไม่แน่ใจ
3.40 - 4.20	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
4.20 - 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษามีความผูกพันกันอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อความเชิงบวกสำหรับวัดความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรก คือ ครู อาจารย์ของท่านรับผิดชอบหน้าที่ในการเรียนอย่างดี ระดับความเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับความเห็นด้วย ($\bar{X} n_1 = 3.750$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองมี 2 ข้อความ คือ ในช่วงที่ผ่านมา อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านดูแลเอาใจใส่ในการเรียน ความประพฤติของท่านสม่ำเสมอ และอาจารย์ของท่านสอนเนื้อหาที่มีสาระน่าสนใจและทันสมัยอยู่เสมอ ระดับความเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} n_1 = 3.733$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ คำพูดของครูช่างเป็นกำลังใจให้กับท่านบ่อยครั้ง ระดับความเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} n_2 = 3.630$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่ คือ ไม่ว่าท่านจะทำผิดอะไรก็ตาม ครู อาจารย์มักใช้คำพูดที่สุภาพในการว่ากล่าวตักเตือนท่าน ระดับความเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} n_1 = 3.457$) ส่วนข้อความเชิงลบสำหรับวัดความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ เมื่อท่านทำความผิด ครูของท่านไม่เคยว่ากล่าวตักเตือนเลยสักครั้งเดียว ระดับความคิดเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X} n_2 = 3.987$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ ครู อาจารย์ของท่านมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอในเรื่องที่สอน ระดับความคิดเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X} n_2 = 3.6667$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ ครู อาจารย์ภายในแผนกไม่มีเวลาสำหรับในการอบรมสั่งสอนในด้านความประพฤติ ระดับความคิดเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X} n_2 = 3.420$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ ครู อาจารย์มีส่วนทำให้นักศึกษาประพฤติไม่ดี สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้นักศึกษา มากพอควร ระดับความคิดเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2 = 3.183$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ ครู อาจารย์ของท่านทำให้ท่านเบื่อหน่ายต่อการเรียน ระดับความคิดเห็นต่อข้อความน้อยอยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2 = 3.123$)

3.2 การจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษา

ตารางที่ 28 ตารางแสดงค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษา (จำนวน 300 คน)

การจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับ นักศึกษา	ร้อยละ
สูง	6.3
ปานกลาง	80.3
ต่ำ	13.3

จากตารางที่ 28 การจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษาวัดจากความรูสึกต่อการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน

ผลการศึกษา ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 80.3 เห็นว่าการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนเหมาะสมกับนักศึกษา ในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 13.3 เห็นว่าการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนเหมาะสมกับนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำ และประชากรกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 6.3 เห็นว่าการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนเหมาะสมกับนักศึกษาในระดับสูง

ตารางที่ 29 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษา

ข้อความ (ข้อความเชิงบวก = n_1 , ข้อความเชิงลบ = n_2)	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน(SD)
1. ท่านรู้สึกว่าคุณภาพห้องเรียน ห้องน้ำ บริเวณที่พักผ่อน ห้องสมุด ชำรุดทรุดโทรม และสกปรก (n_2)	2.330	1.186
2. การจัดห้องเรียน ห้องสมุด ช่วยให้ท่านอยากเรียนมาก ยิ่งขึ้น (n_1)	4.067	.941
3. ท่านคิดว่าห้องปฏิบัติการและเครื่องมือเครื่องใช้ไม่ เพียงพอกับจำนวน นักศึกษา (n_2)	1.973	.981
4. ภายในวิทยาเขต ของท่าน ร่มรื่น ร่มเย็น น่าเป็น สถานที่ที่ศึกษาค้นคว้า (n_1)	3.227	1.013
5. เมื่อท่านเข้ามาภายในวิทยาเขต ท่านรู้สึกได้ว่า บรรยากาศภายในวิทยาเขต ไม่น่าอยู่เลยไม่ว่า ห้องเรียน ห้องสมุด ที่พักผ่อน(n_2)	3.433	.946
6. สนามกีฬา อุปกรณ์กีฬาของวิทยาเขต มีพร้อมให้ท่าน ใช้ได้ตลอดเวลา (n_1)	2.573	1.087
7. ภายในวิทยาเขต ของท่าน มีการจัดบริเวณวิทยาเขต ให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยตลอดเวลา (n_1)	3.217	.952
8. วิทยาเขตฯ ได้จัดสถานที่พักผ่อนและที่ทำการบ้าน อย่างเพียงพอ (n_1)	2.750	1.045
9. ห้องสมุดในวิทยาเขตฯ ของท่าน มีหนังสือ ตำราเรียน น้อย และไม่คอยทันสมัย (n_2)	2.597	1.107
10.ภายในวิทยาเขต, แผนกวิชาช่างของท่าน ค่อนข้าง คับแคบแออัด (n_2)	2.633	1.190
รวม	2.880	.518

จากตารางที่ 29 การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่เหมาะสม วัดได้จากข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อการจัดสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน จำนวน 10 ข้อความ ข้อความเชิงลบ** 5 ข้อความ และข้อความเชิงบวก** 5 ข้อความ สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนแบ่งได้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย เชิงบวก (n_1)	การแปลความหมาย เชิงลบ (n_2)
1.00 - 1.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.80 - 2.60	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
2.60 - 3.40	ไม่แน่ใจ	ไม่แน่ใจ
3.40 - 4.20	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
4.20 - 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษาในระดับปานกลาง โดยข้อความเชิงบวกสำหรับวัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษา ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรก คือ การจัดห้องเรียน ห้องสมุด ช่วยให้ท่านอยากเรียนมากยิ่งขึ้น ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}_{n_1}=4.067$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ ภายในวิทยาเขตของท่านร่มรื่น ร่มเย็น น่าเป็นสถานที่ที่ศึกษาค้นคว้า ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X}_{n_1}=3.227$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสามคือ ภายในวิทยาเขตของท่าน มีการจัดบริเวณวิทยาเขตให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยตลอดเวลา ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X}_{n_1}=3.217$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ วิทยาเขตได้จัดสถานที่พักผ่อนและที่ทำกรบ้านอย่างเพียงพอ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X}_{n_1}=2.750$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้า คือ สนามกีฬาอุปกรณ์กีฬาของวิทยาเขตมีพร้อมให้ท่านใช้ได้ตลอดเวลา ระดับความคิดเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X}_{n_1}=2.573$) ส่วนข้อความเชิงลบสำหรับวัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษา ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือเมื่อท่านเข้ามาภายในวิทยาเขต ท่านรู้สึกได้ว่าบรรยากาศภายในวิทยาเขตไม่น่าอยู่เลย ไม่ว่าห้องเรียน ห้องสมุด ที่พักผ่อน ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่เห็น

ด้วย ($\bar{X}_{n_2}=3.433$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสองคือ ภายในวิชาเขตแผนกวิชาช่างของท่านมีหนังสือตำราเรียนน้อยและไม่ค่อยทันสมัย ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}_{n_2}=2.597$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสี่คือท่านรู้สึกว่สภาพห้องเรียน ห้องน้ำ บริเวณที่พักผ่อน ห้องสมุด ชำรุดทรุดโทรมและสกปรก ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X}_{n_2}=2.330$) ระดับความเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ ท่านคิดว่าห้องปฏิบัติการและเครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับที่เห็นด้วย ($\bar{X}_{n_2}=2.330$)

3.3 การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ตารางที่ 30 ตารางแสดงค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร (จำนวน 300 คน)

ระดับการส่งเสริม กิจกรรมเสริมหลักสูตร	ร้อยละ
สูง	15.0
กลาง	79.3
ต่ำ	5.7

จากตารางที่ 30 ระดับการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร วัดจากความรู้สึกต่อการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ผลการศึกษา ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 79.3 เห็นว่า การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 15.0 เห็นว่าการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในระดับสูง และประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5.7 เห็นว่าการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 31 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ข้อความ (ข้อความเชิงบวก = n_1 , ข้อความเชิงลบ = n_2)	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน(SD)
1. วิทยาเขตฯ ของท่านให้ นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมโดย วิธี ครู อาจารย์ บอกให้ นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมโดย จะมีคะแนนให้ (n_2)	3.650	1.045
2. ท่านรู้สึกว่าถูกบังคับให้เข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจาก กิจกรรมส่วนใหญ่ดำเนินงานโดยครู อาจารย์ (n_2)	3.113	1.136
3. ท่านเข้าร่วมกิจกรรมภายในวิทยาเขตฯ ทุกครั้งเพราะ รู้สึกมีความสุข (n_1)	3.073	1.016
4. ท่านไม่คิดจะเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาเขตฯ เพราะ กิจกรรมไม่เหมาะสมกับความต้องการของท่าน (n_2)	3.113	1.116
5. กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในวิทยาเขตฯ ช่วยพัฒนา อารมณ์ สังคม ของท่านได้อย่างดี (n_1)	3.430	.932
6. ครู อาจารย์ สนับสนุนให้ท่านได้แสดงความสามารถ และแสดงความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมเสมอ (n_1)	3.300	1.030
7. ทุกครั้งที่มีการจัดกิจกรรม ครู อาจารย์จะเป็นผู้บอกให้ท่านทำ ตามต้องการของครู อาจารย์ (n_2)	2.980	1.100
8. กิจกรรมที่จัดขึ้นภายในวิทยาเขตฯ ส่วนใหญ่ตรงกับ ความต้องการของท่าน (n_1)	2.180	1.012
9. วิทยาเขตฯ ของท่าน จัดกิจกรรมอยู่เสมอ (n_1)	3.137	1.081
รวม	3.179	.547

จากตารางที่ 31 การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวัดได้จากข้อความที่แสดงความ
รู้สึกต่อการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำนวน 9 ข้อความ ข้อความเชิงลบ* 4 ข้อความ
และข้อความเชิงบวก* 5 ข้อความ สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนแบ่งได้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย เชิงบวก (n_1)	การแปลความหมาย เชิงลบ (n_2)
1.00 - 1.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.80 - 2.60	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
2.60 - 3.40	ไม่แน่ใจ	ไม่แน่ใจ
3.40 - 4.20	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
4.20 - 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อความเชิงบวกสำหรับวัดการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในวิทยาเขตช่วยพัฒนาอารมณ์ สังคมของท่านได้อย่างดี ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} n_1=3.430$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสอง คือ ครูอาจารย์สนับสนุนให้ท่านได้แสดงความสามารถและแสดงความคิดในการจัดกิจกรรมเสมอ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.300$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือวิทยาเขตของท่านจัดกิจกรรมอยู่เสมอ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.137$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ ท่านเข้าร่วมกิจกรรมภายในวิทยาเขตทุกครั้ง เพราะรู้สึกมีความสุขระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.073$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้า คือ กิจกรรมที่จัดขึ้นภายในวิทยาเขตส่วนใหญ่ตรงกับความต้องการของท่าน ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X} n_1=2.180$) ส่วนข้อความเชิงลบสำหรับวัดการส่งเสริมกิจกรรมหลักสูตรระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรก คือ วิทยาเขตของท่านให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมโดยวิธีครู อาจารย์บอกให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมโดยจะมีคะแนนให้ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X} n_2=3.650$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สอง มี 2 ข้อความ คือ ท่านรู้สึกว่าถูกบังคับให้เข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่ดำเนินงานโดยครู อาจารย์ และข้อความที่สอง ท่านไม่คิดจะเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาเขต เพราะกิจกรรมไม่เหมาะสมกับความต้องการของท่าน ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2=3.113$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสาม คือ ทุกครั้งที่มีการกิจกรรม ครูอาจารย์จะเป็นผู้บอกให้ท่านทำตามต้องการของครู อาจารย์ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2=2.980$)

3.4 การปลูกฝังจริยธรรม

ตารางที่ 32 ตารางแสดงค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการปลูกฝังจริยธรรม (จำนวน 300 คน)

ระดับการปลูกฝังจริยธรรม	ร้อยละ
สูง	8.3
กลาง	77.3
ต่ำ	14.3

จากตารางที่ 32 ระดับการปลูกฝังจริยธรรม วัดจากความรู้สึกรับรู้การปลูกฝังจริยธรรม ผลการศึกษา ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 77.3 เห็นว่าการปลูกฝังจริยธรรมอยู่ในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 14.3 เห็นว่าการปลูกฝังจริยธรรมอยู่ในระดับสูง และประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 8.3 เห็นว่าการปลูกฝังจริยธรรมอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 33 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามการปลูกฝังจริยธรรม

ข้อความ	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน(SD)
1. ในวิทยาเขตฯ ของท่านมีการอบรมสั่งสอนจริยธรรม	2.990	.890
2. ครู อาจารย์ มักเรียก นักศึกษาที่มีแนวโน้มในการ กระทำผิดไปอบรม	3.163	.990
3. วิทยาเขตฯ มีการจัดให้มีประกาศเกียรติคุณ นักศึกษา ที่ประพฤติเป็นตัวอย่างที่ดี	3.067	1.003
4. วิทยาเขตฯ จัดให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมเสริม คุณธรรม และจริยธรรม	2.963	.786
5. วิทยาเขตฯ ของท่านส่งเสริมให้ นักศึกษาเข้าร่วม กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่น การพัฒนา ชุมชน การรักษาความสะอาดในวิทยาเขตฯ ไปเยี่ยม และแจกของแก่เด็กกำพร้าและคนชรา	2.477	1.046
6. ในวันสำคัญ ๆ ทางศาสนา วิทยาเขตฯ มีการจัด กิจกรรมให้ นักศึกษาเข้าร่วม	3.107	1.083
7. ความรู้ด้านกฎระเบียบของวิทยาเขตฯ กฎระเบียบของ บ้านเมือง ครู อาจารย์ อบรมอยู่เสมอ หรือบางครั้งก็ เชิญวิทยากรมาบรรยาย	2.670	.972
8. วิทยาเขตฯ ของท่านมีโครงการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ นักศึกษาเป็นคนดี	3.167	.950
รวม	2.950	.591

จากตารางที่ 33 การปลูกฝังจริยธรรมวัดได้จากข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อการปลูกฝังจริยธรรม จำนวน 8 ข้อความ สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนแบ่งได้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย
1.00 - 1.80	ไม่เคย
1.80 - 2.60	น้อยมาก
2.60 - 3.40	มีบ้าง
3.40 - 4.20	บ่อยๆ
4.20 - 5.00	เป็นประจำ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการปลูกฝังจริยธรรมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อความสำหรับวัดการปลูกฝังจริยธรรม ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรก คือ วิทยาเขตฯ ของท่านมีโครงการต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นคนมีระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 3.167$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สอง คือ ครู อาจารย์มักเรียกนักศึกษาที่มีแนวโน้มในการกระทำผิดไปอบรม ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 3.163$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือในวันสำคัญๆ ทางศาสนา วิทยาเขตฯ มีการจัดกิจกรรมให้นักศึกษาเข้าร่วม ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 3.107$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ วิทยาเขตฯ มีการจัดให้มีประกาศเกียรติคุณนักศึกษาที่ประพฤติเป็นตัวอย่างที่ดี ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 3.163$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ ในวิทยาเขตฯ ของท่านมีการอบรมสั่งสอนจริยธรรม ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 2.990$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่หกคือ วิทยาเขตฯ จัดให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 2.963$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่เจ็ด คือ ความรู้ด้านกฎระเบียบของวิทยาเขตฯ กฎ ระเบียบของบ้านเมือง ครู อาจารย์ อบรม อยู่เสมอหรือบางครั้งก็เชิญวิทยากรมาบรรยาย ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับมีบ้าง ($\bar{X} = 2.670$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่แปดคือ วิทยาเขตฯ ของท่านส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่น การพัฒนาชุมชนการรักษาความสะอาดในวิทยาเขตฯ ไปเยี่ยมและแจกของแก่เด็กกำพร้าและคนชรา ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับน้อยมาก ($\bar{X} = 2.477$)

3.5 ประสิทธิภาพในการลงโทษ

ตารางที่ 34 ตารางแสดงค่าร้อยละของประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับประสิทธิภาพในการลงโทษ (จำนวน 300 คน)

ประสิทธิภาพในการลงโทษ	ร้อยละ
สูง	16.7
กลาง	80.3
ต่ำ	3.0

จากตารางที่ 34 ระดับประสิทธิภาพในการลงโทษ วัดจากความรู้สึกต่อประสิทธิภาพในการลงโทษ

ผลการศึกษาพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 80.3 เห็นว่า ประสิทธิภาพในการลงโทษอยู่ในระดับปานกลาง ประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 16.7 เห็นว่า ประสิทธิภาพในการลงโทษอยู่ในระดับสูง และประชากรกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 3.0 เห็นว่า ประสิทธิภาพในการลงโทษอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 35 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากรกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามประสิทธิภาพในการลงโทษ

ข้อความ (ข้อความเชิงบวก = n_1 , ข้อความเชิงลบ = n_2)	ค่าเฉลี่ย \bar{x}	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน(SD)
1. การลงโทษ นักศึกษาที่กระทำผิด วิทยาเขตฯ สามารถ ลงโทษ นักศึกษาได้อย่างเหมาะสม ถูกต้อง (n_1)	3.303	1.069
2. เมื่อ นักศึกษาที่กระทำผิดถูกระเบียบของวิทยาเขตฯ ท่านรู้สึกว่วิทยาเขตฯ ลงโทษค่อนข้างเบา (n_2)	3.320	.977
3. ท่านคิดว่าการลงโทษ นักศึกษาที่กระทำผิดบางคนมี ความรุนแรงเกินโทษที่ได้กระทำ (n_2)	2.397	.991
4. ท่านคิดว่าวิทยาเขตฯ ลงโทษ นักศึกษาทุกครั้งที่ทำ ความผิดถูกข้อบังคับของวิทยาเขตฯ (n_1)	3.287	.902
5. บางครั้งวิทยาเขตฯ ก็ลงโทษบ้าง ไม่ลงโทษบ้าง เมื่อ นักศึกษากกระทำผิดถูกระเบียบ (n_2)	2.840	.979
6. ทำผิดทีไร ก็เห็นอาจารย์ไม่ค่อยเอาเรื่อง (n_2)	3.533	.983
7. วิทยาเขตฯ จับ นักศึกษาที่ทำผิดมาได้แล้ว ไม่เห็นว่าวิ ทยาเขตฯ จะดำเนินการลงโทษ (n_2)	3.370	.978
8. วิทยาเขตฯ จะลงโทษทันทีทันใดที่ทราบว่า นักศึกษา กระทำผิดถูกระเบียบของวิทยาเขตฯ (n_1)	3.233	.977
9. การลงโทษ นักศึกษาที่กระทำผิด ช่วยทำให้ นักศึกษา ไม่กล้าทำผิดอีก (n_1)	3.343	1.031
10.การลงโทษของครู อาจารย์ ที่ผ่านมาเป็นการสั่งสอน ให้ นักศึกษาประพฤติตัวดี (n_1)	3.710	1.044
รวม	3.234	.419

จากตารางที่ 35 ประสิทธิภาพในการลงโทษวัดได้จากข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อ ประสิทธิภาพในการลงโทษ จำนวน 10 ข้อความ ข้อความเชิงลบ* 5 ข้อความและข้อความเชิง บวก* 5 ข้อความ สำหรับเกณฑ์ในการให้คะแนนแบ่งได้ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	การแปลความหมาย เชิงบวก (n_1)	การแปลความหมาย เชิงลบ (n_2)
1.00 - 1.80	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.80 - 2.60	ไม่เห็นด้วย	เห็นด้วย
2.60 - 3.40	ไม่แน่ใจ	ไม่แน่ใจ
3.40 - 4.20	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
4.20 - 5.00	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าประสิทธิภาพในการลงโทษ ในระดับปานกลาง โดยมีข้อความเชิงบวกสำหรับวัดประสิทธิภาพในการลงโทษระดับความคิดเห็น ที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรก คือ การลงโทษของครู อาจารย์ที่ผ่านมาเป็น การสั่งสอนให้ นักศึกษาประพฤติตัวดี ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} n_1=3.710$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับสองคือ การลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิด ช่วยทำให้นักศึกษาไม่กล้าทำผิดอีก ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.343$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ การลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิด วิทยาเขต สามารถลงโทษนักศึกษาได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.303$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่คือ ท่านคิดว่าวิทยาเขต ลงโทษนักศึกษาทุกครั้งที่ทำความผิดกฎข้อบังคับของวิทยาเขต ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.287$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ วิทยาเขตจะลงโทษทันทีทันใดที่ทราบว่านักศึกษากระทำผิดกฎระเบียบของวิทยาเขต ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_1=3.233$) ส่วนข้อความเชิงลบสำหรับวัด ประสิทธิภาพในการลงโทษ ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับแรกคือ ทำผิดที่ไรก็ เห็นอาจารย์ไม่ ค่อยเอาเรื่อง ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{X} n_2=3.533$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สองคือ วิทยาเขตจับนักศึกษาที่ ทำผิดมาได้แล้ว ไม่เห็นว่าวิทยาเขตจะดำเนินการลงโทษ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ใน ระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2=3.370$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สามคือ เมื่อนัก

ศึกษาที่กระทำผิดกฎระเบียบของวิทยาเขต ท่านรู้สึกว่วิทยาเขตลงโทษค่อนข้างเบา ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2=3.320$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่สี่ คือ บางครั้งวิทยาเขตก็ลงโทษบ้างไม่ลงโทษบ้าง เมื่อนักศึกษากระทำผิดกฎระเบียบ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ($\bar{X} n_2=2.840$) ระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงเป็นอันดับที่ห้าคือ ท่านคิดว่าการลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดบางคนมีความรุนแรงเกินโทษที่ได้กระทำ ระดับความเห็นต่อข้อความนี้อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{X} n_2=2.397$)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาในหัวข้อสถาบัน การศึกษากับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษา

ข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาอาชีวะในหัวข้อ สถาบันการศึกษากับการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษา ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมต่าง ๆ ได้แก่ ชมรมกีฬา ชมรมดนตรีไทย ชมรมพุทธศาสนา ชมรมค่ายอาสาพัฒนา ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ วิทยาเขตพระนครเหนือ และ วิทยาเขตนนทบุรี จำนวน 10 คน โดยใช้แบบสอบถามชุดเดียวกับการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์นักศึกษา ซึ่งผลการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

1. ความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา

นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรม ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 10 คน มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน โดยนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมพุทธศาสนา คนแรกมีความเห็นเกี่ยวกับการดูแลเอาใจใส่นักศึกษา และความรับผิดชอบของครู อาจารย์ คือ

1. การดูแลเอาใจใส่นักศึกษา

โดยส่วนใหญ่ ครู อาจารย์ภายในแผนกวิชาช่างจะเป็นผู้ควบคุมดูแลการเรียน ระเบียบ วินัย และความประพฤติของนักศึกษา ส่วนนักศึกษาคนใดกระทำผิด ครู อาจารย์ ในแผนกวิชาช่างส่วนใหญ่จะกล่าวตักเตือนโดยใช้คำพูดสุภาพ นุ่มนวล และครู อาจารย์ บางท่านพูดจาให้กำลังใจต่อลูกศิษย์เป็นอย่างดีทำให้เกิดกำลังใจ แต่ครู อาจารย์บางท่าน พูดจาไม่สุภาพ ดุด่า ทำให้ลูกศิษย์ขาดกำลังใจในการเรียน

2. ความรับผิดชอบ

ครู อาจารย์ ต่อการเรียนการสอน ครู อาจารย์ ส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างดีกล่าวคือ เข้าสอนตรงเวลา มาสอนสม่ำเสมอสละเวลาในการให้นักศึกษาเข้าพบเพื่อปรึกษาในคาบการเรียนและความประพฤติ แต่ก็ยังมีครู อาจารย์ บางคนที่ยังขาดความรับผิดชอบต่อการสอน มาไม่ตรงเวลาขาดการสอนบ่อยครั้ง ไม่เตรียมเนื้อหาในการสอนอ่านตามตำรา

3. ความรู้ความสามารถของครู อาจารย์ในด้านวิชาการ

ครู อาจารย์ส่วนใหญ่ มีความรู้ ความสามารถในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี เนื้อหาที่ใช้สอนน่าสนใจและทันสมัยอยู่เสมอ

นักศึกษาชมรมดนตรีไทยอีกคนหนึ่งสรุปความเห็นได้สั้น ๆ ว่าความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษาส่วนใหญ่ ยังมีความผูกพันกันในเรื่องของการเอาใจใส่ดูแลนักศึกษา ในส่วนความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของครู อาจารย์นั้น อาจารย์บางท่านมีความรับผิดชอบในการสอนเป็นอย่างดี แต่ก็มีอาจารย์บางท่านขาดความรับผิดชอบ ไม่ค่อยเข้าสอน หรือเข้าห้องสายเป็นประจำ

2. การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน

นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 10 คน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมากนัก โดยนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมดนตรีไทยมีความเห็นว่า การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนในด้านต่าง ๆ มีดังนี้คือ

1. สภาพห้องเรียน ห้องสมุด ห้องน้ำ และบริเวณที่พักผ่อน

ด้านสภาพห้องเรียน ห้องสมุด และบริเวณที่พักผ่อน มีการจัดบริเวณสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยพอสมควร ส่วนห้องน้ำสกปรก และส่งกลิ่นเหม็นบรรยากาศภายในบริเวณวิทยาเขตฯ โดยทั่ว ๆ ไปน่าอยู่พอสมควร แต่ภายในแผนกวิชาช่างบริเวณค่อนข้างคับแคบแออัด

2. สนามกีฬา และอุปกรณ์กีฬา

นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้มีโอกาสเล่นกีฬา เป็นเพราะสนามกีฬามีจำนวนน้อยกว่าจำนวนนักศึกษา ขั้นตอนในการเบิกจ่ายอุปกรณ์กีฬา และสถานที่ในการยืมอุปกรณ์ค่อนข้างยุ่งยาก และลำบาก

3. ห้องปฏิบัติการและเครื่องมือต่าง ๆ

ห้องปฏิบัติการและเครื่องมือต่าง ๆ มีจำนวนน้อยไม่พอเพียงกับจำนวนนักศึกษา ประกอบกับเครื่องมือบางอย่างราคาแพง ครู อาจารย์จึงนำมาให้ดูหรือสาธิตให้ดูเพียงครั้งหรือสองครั้ง นักศึกษาไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติจริง ๆ

3. การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรม ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 10 คน มีความคิดเห็นใกล้เคียงกันมาก โดยนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมค่ายอาสาพัฒนา มีความเห็นว่าการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในสถาบันการศึกษา มีการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้คือ

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตร

สถาบันการศึกษา ส่งเสริมให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดให้มีชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมนันทนาการ ชมรมดนตรีไทย ชมรมค่ายอาสาพัฒนา ชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ชมรมพุทธศาสนา ชมรมวิชาการต่าง ๆ

2. การเข้าเป็นสมาชิกของชมรม

การเข้าเป็นสมาชิกของชมรมต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับความสนใจหรือความต้องการของนักศึกษา เมื่อนักศึกษาเข้าร่วมเป็นสมาชิกชมรมต่าง ๆ นักศึกษาสามารถเสนอความคิดเห็นในกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนสมาชิก พร้อมทั้งจัดทำกิจกรรมนั้น ๆ โดยมีครู อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมคอยให้คำแนะนำ พร้อมทั้งสนับสนุนงบประมาณในการจัดทำโครงการ

3. สิ่งที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรม

การเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้ได้ฝึกฝนการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักการควบคุมอารมณ์ รู้จักให้อภัยผู้อื่น เป็นต้น

4. จำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

ในส่วนของสมาชิกชมรมต่าง ๆ ภายในสถาบันการศึกษา ยังมีสมาชิกจำนวนน้อยมาก ถ้าเทียบสัดส่วนจากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากขาดการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ในการรณรงค์ให้เข้าร่วมชมรมต่าง ๆ ประการหนึ่งและสาเหตุมาจากกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่มีการให้คะแนนเป็นเกรดนักศึกษาจึงไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร

ส่วนนักศึกษาชมรมค่ายอาสาพัฒนาอีกคนหนึ่ง ได้กล่าวนำเสนอแนะว่า การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในสถาบันค่อนข้างไม่ได้ผลเพราะเนื่องจาก นักศึกษาไม่ค่อยเข้าร่วมกิจกรรม หรือเข้าร่วมเป็นบางครั้งบางคราว

4. การปลูกฝังจริยธรรม

นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรม ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 10 คน มีความคิดเห็นใกล้เคียงกันมาก โดยนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมพุทธศาสนาคนหนึ่ง มีความเห็นว่าการปลูกฝังจริยธรรม ภายในสถาบันฯ มีดังนี้คือ

1. การอบรมจริยธรรม

ส่วนใหญ่ครู อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ผู้สอน ก็จะอบรมสั่งสอนการเป็นคนดีให้นักศึกษาอยู่เป็นประจำ และจะเรียกนักศึกษาที่กระทำผิดไปดูว่ากล่าวตักเตือนอยู่เสมอ

2. การจัดกิจกรรมและโครงการเพื่อปลูกฝังจริยธรรม

สถาบันการศึกษาจะมีกิจกรรมต่าง ๆ และโครงการที่ส่งเสริมการปลูกฝังจริยธรรม ดังเห็นได้จาก โครงการ การบริการโลหิตให้สภากาชาดไทย โครงการบริจาคเสื้อผ้า หนังสือ แก่ผู้ยากจน กิจกรรมแห่เทียนพรรษา กิจกรรมปลูกต้นไม้เพื่อสิ่งแวดล้อม และโครงการธรรมทายาท (ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าใกล้พุทธศาสนาโดยจัดบวชให้กับนักศึกษาชายในช่วงปิดภาคฤดูร้อน)

การจัดกิจกรรม และโครงการต่างๆ ที่กล่าวมา เป็นสิ่งที่สถาบันการศึกษาได้จัดขึ้นเพื่อปลูกฝังจริยธรรมให้แก่นักศึกษา แต่ก็ยังมีนักศึกษาส่วนมากไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือโครงการดังกล่าวเลย อาจเป็นเพราะขาดการประชาสัมพันธ์และการส่งเสริมมีเฉพาะในวงแคบ เฉพาะผู้ที่สนใจหรือพรรคพวกกัน ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีพรรคพวกหรือไม่ได้สนใจในกิจกรรมหรือโครงการนั้น ๆ ไม่มีการประชาสัมพันธ์หรือวิธีการชักชวนให้เกิดการโน้มน้าวเข้ามาร่วมกิจกรรม

3. ผลดีของการปลูกฝังจริยธรรม

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาชมรมพุทธศาสนาที่ทำกิจกรรมสม่ำเสมอส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรม และโครงการปลูกฝังจริยธรรมที่จัดขึ้นในสถาบันช่วยส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักเสียสละ มองโลกในแง่ดี เห็นทุกคนเป็นเพื่อน อยากช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ให้พ้นทุกข์

ส่วนนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมดนตรีสากล ได้กล่าวว่า การปลูกฝังจริยธรรมภายในสถาบันฯ ครู อาจารย์ที่เป็นที่ปรึกษาชมรมมักจัดกิจกรรมการปลูกฝังจริยธรรมเฉพาะในกลุ่มของสมาชิก นักศึกษาส่วนใหญ่ภายในสถาบันไม่ค่อยได้มีโอกาสเข้าร่วม

5. ประสิทธิภาพในการลงโทษ

นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรม ผู้ให้สัมภาษณ์ 10 คน มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันมาก โดยนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมดนตรีสากล มีความเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการลงโทษนักศึกษาในสถาบันฯ ดังนี้คือ

1. การลงโทษเหมาะสมกับความผิด

การพิจารณาการลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดสถาบันสามารถลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดได้อย่างเหมาะสม และถูกต้อง เนื่องจากเห็นว่าสถาบันการศึกษา มีการตั้งกรรมการสอบสวน มีการพิจารณาเป็นขั้นตอน

2. ความแน่นอนในการลงโทษ

สถาบันการศึกษา มีกฎระเบียบเกี่ยวกับการกระทำผิดระเบียบของนักศึกษา แต่ครู อาจารย์ ส่วนใหญ่ จะเห็นว่าความผิดบางอย่างไม่ร้ายแรง ครู อาจารย์จึงไม่ได้ทำโทษอย่างจริงจัง หรือบางครั้งลงโทษบาง ไม่ลงโทษบ้าง เช่นการแต่งกายผิดระเบียบ หนีเรียน สุกบุหรี่ เป็นต้น จึงทำให้นักศึกษา กระทำผิดซ้ำ

3. ความรวดเร็วในการลงโทษ

การกระทำผิดของนักศึกษาเกี่ยวกับฝ่าฝืนกฎระเบียบของสถาบันการศึกษา ครู อาจารย์ จะลงโทษทันที ที่รับทราบข้อมูล

ส่วนนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมดนตรีสากล และดนตรีไทย ทั้งสองคนมีความเห็นเหมือนกันว่า สถาบันการศึกษา มีกฎระเบียบในการลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดค่อนข้างรุนแรง แต่ครู อาจารย์มักไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ตั้งไว้ ส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยเอาโทษหรือเอาจริงเอาจังมากเท่าไร

6. การยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษา

นักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรม ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 10 คน มีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างกันมากนัก โดยนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมค่ายอาสาพัฒนา มีความเห็นเกี่ยวกับการยับยั้งการกระทำผิดในสถาบันดังนี้ คือ

1. ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) มีส่วนในการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ เฉพาะการกระทำผิดที่เกี่ยวกับการแต่งกาย มีอาวุธ หลบหนีเรียนระหว่างช่วงเป็นเวลาเรียน การไว้ทรงผมผิดระเบียบ ส่วนความผิดในด้านอื่น ๆ เช่น ดื่มสุราหรือของมีเมา ก่อการวิวาทหรือมีเรื่องชกต่อย ทำลายสมบัติของโรงเรียน สุกบุหรี่หรือยาเสพติดบาง

ชนิด เล่นการพนัน ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) ไม่สามารถยับยั้งการกระทำผิดดังกล่าวได้

2. การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน ไม่สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้

3. การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้

4. การปลูกฝังจริยธรรม ไม่สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ ซึ่งนักศึกษาได้กล่าวว่า “ผมรู้ว่าอะไรผิด อะไรถูก แต่บางครั้งก็กระทำผิดไปบ้างเพราะอารมณ์หรือเพราะเพื่อน แต่ส่วนใหญ่ตัวของผมเอง”

5. ประสิทธิภาพในการลงโทษ มีส่วนในการยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ โดยให้ความเห็นว่า “นักศึกษาทุกคนกลัวการถูกไล่ออกจากวิทยาเขต กลัวไม่ได้เรียนหนังสือ ฉะนั้นมาตรการในการลงโทษที่รุนแรง เช่น มาตรการการหักคะแนนความประพฤติ และการหยุดพักการเรียน จะทำให้นักศึกษาไม่กล้าทำความผิด”